

„Hunter megtalálta a kulcsot az inspiráló románcok
és az elragadó Jane Austen korabeli angol regények
kedvelőinek a szívéhez...” – Booklist

AGGASZTÓ SZÉPSÉG

A HAWTHORNE-HÁZ 4.

finep ●
selection

KRISTI ANN HUNTER

K R I S T I A N N H U N T E R

AGGASZTÓ SZÉPSÉG

A HAWTHORNE-HÁZ 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*A mi Urunknak,
akinek jobb terve van számunkra,
mint amit valaha el tudnánk képzelni.
Példabeszédek könyve 3:5-6*

*És Jacobnak,
akit mindig szeretni fogok az eszéért.
És azért, mert megnevettet.*

Prológus

ETON COLLEGE, BERKSHIRE, ANGLIA, 1797

A KISFIÚ- ÉS A FÉRFIKOR KÖZÖTTI HATÁRVONAL mindig olyankor mosódik el leginkább, amikor egy apa túl hamar eltávozik, és a fiának a felnőttkor felelősségét cipelve kell átgázolnia az ifjúság gyarlóságain.

Noha Griffith, Riverton hercege részben tudta, hogy nem az a legrosszabb dolog a világon, hogy meg kell mutatnia az elszakadt leckéjét a házfőnökének, a másik, tizenegy éves énje fortyogott a dühtől. Ujjával végigsimított a papír szakadt felső részén, ami azt jelentette, hogy a tanár nem találja majd megfelelőnek a munkáját. A házfőnök haragudni fog.

Annyira viszont nem lesz mérges, mint Griffith.

Jobb lett volna, ha tudja, mire irányítsa a dühét. Míg egy részét határozottan a nagyobb fiúk azon csoportjának tartogatta, akik könnyörtelenül piszkálták őt és a barátját, Rylandet, Marshington herceget, a harag jó része saját magának is szólt. Mert a szüntelen csúfolás miatt, a sunyin elmormogott „*Ahogy parancsolja, kegyelmes uram!*”-ok miatt, amik már álmában is visszhangot vertek a fülében, és amiatt,

hogy a tanárok milyen üdvözülten fegyelmezték a magas rangú örökösöket, Griffith kezdte meggyűlölni a címet, aminek a szeretetére és tiszteletére nevelték. Rylanddel ellentétben, aki meglehetősen örvendett a címe elnyerésének, hiszen ez azt jelentette, hogy a nagypapa nem kínozhatja tovább. Griffith viszont rajongott az apjáért, és mindennél jobban örült volna, ha még mindig ő lett volna a herceg.

Bármit megadott volna érte, hogy megkérdezhesse tőle, mit tegyen most. Mert amire vágyott, az a bosszú volt. Az idősebb fiúk, a tanárok és a saját maga iránt táplált harag lüktetve száguldott az ereiben, átégetve a megszokott, logikus érvelését, amíg már csak be akarta bizonyítani, hogy ifjú kora ellenére sem érdemes ujjat húzni vele, hogy már nem kisfiú, hanem fiatalember, akivel számolni kell.

Ahogy a keze ökölbe szorult, a benne tartott papír még jobban összegyűrődött. A héten nagyon kevés ideje volt erre a dolgozatra, mivel büntetésképpen, amiért az igazgató irodájába kalandozott, napi több órán át kellett segítenie a kertgondnoknak. Egy olyan kaland miatt, amiben valójában részt sem vett, ám az igazgató meg volt róla győződve, hogy ők a tettesek Rylanddel.

A bútorok átrendezése meglehetősen ártalmatlan tréfa volt, ám az idősebb fiúk a papírokat is átnézték, és átírták Ryland és Griffith osztályzatait, hogy úgy tűnjön, ők tették. Heath igazgató nem örült a dolognak. Griffith tenyere kisebesedett, izmai pedig sajogtak a de-nevértrágya virágágyásokba lapátolásától, meg a többi házimunkától, amit el kellett végeznie.

Ryland a ház előtt várta, karját keresztbe fonta keskeny mellkasa előtt. Griffith jóval fölé magasodott, az elmúlt évben annyit nőtt, hogy kétszer is le kellett engedni a nadrágját, és új felöltőket meg ingeket kellett csináltatnia. Egy másik másodéves fiú odabiccentett nekik, majd besietett a házba, mert nem akarta, hogy együtt lássák

a párossal, ezáltal ő is az idősebb fiúk gúnyolódásának céltáblájává váljon.

– Kiderítetted, ki tört be az igazgatóiiba? – tömte be Griffith a már eleve gyűrött dolgozatát a táskájába.

Ryland összepréselt ajkakkal bólintott.

– Az ötödikesek.

Griffith a Ryland háta mögött álló épület felé bökött a fejével.

– A mi házunkból?

– Nem. A királyi ösztöndíjasok.

– Akkor, gondolom, ezzel el van intézve a terv. – Griffith titkon megkönnyebbült. Akármennyire is hajtotta a haragja a bosszú felé, az ötlet, ami tegnap trágyalapátolás közben pattant ki Ryland fejéből, eléggé aggasztotta. Egy dolog beosonni a felsőbb éves fiúk szobájába az egyik városi házban, a királyi ösztöndíjasok háza viszont az iskola területén helyezkedett el.

– Én azt mondom, csináljuk! – Ryland homlokára mély ráncok ültek, szürke szemére árnyék hullott. – Ha még egyszer meghallom, hogy *„Ahogy parancsolod, kegyelmes uram!”*, féltő, hogy olyat teszek, amivel kirúgatom magam az intézményből.

Griffith hajlott az egyetértésre. Noha az erőszak sosem alkotta az élete részét, most még ő is késztetést érzett, hogy megüssön valamit. Ez jobban megrémítette, mint a gondolat, hogy éjjel besurranjon a királyi ösztöndíjasok házába.

– Megteszem. Ma éjjel. – Ryland felhúzta az egyik szemöldökét.
– Velem vagy?

Vele lenne? Griffith többé-kevésbé biztos volt benne, hogy az apja nem örülne ennek. Ám az apja magára hagyta, és neki egyedül kellett kitalálnia, mitévő legyen. És ha Ryland véghez viszi, amit kitervelt, akkor Griffitht is hibáztatni fogják érte, akár benne volt, akár

nem. Vajon az a jobb, ha csak rákenik az emberre a dolgot, vagy az, ha tényleg bűnös abban, amivel vádolják? Akárhogyan is, a következményeket el kell szenvednie.

– Veled vagyok.

A hangjában szerencsére nem mutatkozott meg a teste remegése. A táskájába nyúlt, kitapogatta benne a dolgozatát, és addig simogatta a szélét, amíg meg nem találta rajta a szakadást. Három hét alatt ugyanennyi szakadt dolgozat. Tanulni jött az iskolába, de ez nyilvánvalóan nem ment jól. Akármit csinált, az élete az idősebb fiúktól függött, akik eltökélték magukat, hogy amíg még lehet, kicsinálják a két ifjú herceget. Griffithben újra feltámadt a harag, és eltiporta az aggályait. Holnapig még nem adja be a dolgozatát. Lehet, hogy este még szüksége lesz egy kis ösztönzésre.

Éjfélkor az Eton területén bóklászni nem helyes dolog.

Ugyanakkor az sem helyes, hogy valakik csak azért megkeserítik mások életét, mert megtehetik. Ha Griffith nagyon erősen próbálkozott, meg tudta győzni magát arról, hogy ha most megleckéztetik az idősebb fiúkat, attól a kínzóik a jövőben jobb férfiakká válnak. Nem ez a dolga egy hercegnek? Egy jobb élet felé vezetni az angol elitet, vagy nem?

Vállizmaiba feszültség gyűlt, ahogy Ryland mögött besurrant a feketéllő épületbe. Furcsa volt úgy itt lenni, hogy minden sötét és csendes. Fokozta a valótlanság érzetét. Tényleg tesz végre valamit az iskolai nehézségei ellen? Ryland és Griffith hamar egymásra találtak, az etoni élet iránti közös utálatuk révén gyorsan összebarátkoztak. Az első évük rettenetes volt, egyikük még az apját gyászolta, míg a

másik kétségbeesetten próbált megszabadulni a nagyapja hozzá tapadó hírnevétől. Griffithnek sikerült meggyőznie Rylandet és saját magát is, hogy ha az első évet sikerül túlélniük, minden jobb lesz.

De nem lett.

Tulajdonképpen minden rosszabb lett. Most, hogy a szokásjog alapján már nem tudták rákényszeríteni Griffitht és Rylandet, hogy azt csinálják, amit mondanak nekik, az idősebb fiúk új, gonoszabb módszerekhez folyamodtak.

A mai este után kétszer is meg fogják majd gondolni. Vagy legalább nem mondogatják többet, hogy „ahogy parancsolod”.

– Megvan a festék? – suttogta Ryland.

Griffith némán felemelte a városban vásárolt piros festékesbödönt. Ryland bólintott, és két ecsetet húzott elő a zsebéből. A másik kezével az ötödikes fiúk hálótermének kilincse felé nyúlt.

Griffith tenyere izzadni kezdett, és erősebben markolta a bödönt, nehogy kicsússzon a kezéből. A mellkasában akkora kavargás támadt, mint amikor egy vihar feldúlja a Temze hullámain. Tényleg meg fogják csinálni? Valahogy nem tűnt helyesnek besurranni, és alvás közben meglepni az ellenségeiket. De mi mást tehetnének? Ha ez az év úgy folytatódik, mint ahogy elkezdődött, azt nem tudná elviselni. És mi lesz jövőre?

– Nem kell cifrázni – súgta Ryland kifejezéstelen hangon. Griffith abban sem volt biztos, hogy hallotta, inkább csak a barátja szájmozgása alapján érezte, hogy mit mond.

– Csak egyszerűen – válaszolta. A saját hangja hallatán összerезzent, és úgy döntött, a továbbiakban inkább csak biccent.

Ryland is biccentett.

– Bemegyünk, és mindenki ingének a hátuljára ráfestjük, hogy *Ahogy parancsolod, kegyelmes uram*, aztán kijövünk.

Griffith szájára apró vigyor ült. A félév hátralevő részében minden felöltözéskor a hercegekre fognak gondolni, hacsak nem akarják elmagyarázni a szüleiknek, hogy miért kell új inget csináltatniuk.

Ez fogja emlékeztetni őket, hogy Griffith és Ryland sikeresen beférközött hozzájuk, és sokkal rosszabbat is tehettek volna.

A tréfában volt valami bibliai, és ez tetszett Griffithnek, mintha kicsit ő lenne a Saullal szembenéző Dávid, még akkor is, ha most úgy érezte, Góliáttal kell megküzdenie.

– Ne feledd, csak az ingek hátára festünk! – suttogott Ryland. – Azt nem akarjuk, hogy megszegjék a szabályzatot.

Amikor Griffith bólintott, Ryland lassan belökte az ajtót. Erősen a zsanérhoz nyomta, hogy ne nyikorogjon.

Belopództak, vigyázva, hogy ne verjék fel a néma szoba csendjét.

Griffith összevonta a szemöldökét. Túl nagy volt a csend. Még a fiúk légzését sem hallotta. A szoba üres volt.

– Hol vannak? – kérdezte Ryland suttogva.

Mintha Griffith tudhatná a választ!

– Azért megcsináljuk?

Ryland bólintott, és a fiúk hamar megjelölték az ingeket, amit nagyban megkönnyített a tény, hogy csak a szomszédos szobákban alvó fiúk álmára kellett tekintettel lenni.

Ahogy kisurrantak a hálóteremből, Ryland vigyora felragyogott a holdfényben.

– Keressük meg őket! – Griffith a homlokát ráncolta. – Mert bármit is csinálnak, azzal megszegik a szabályt, és ezzel meggyőzhetjük őket, hogy hagyjanak minket békén.

– Mi is megszegjük a szabályt azzal, amit csinálunk! – forgatta Griffith a szemét, és nem először gondolkodott el rajta, hogy ők

ketten vajon akkor is összebarátkoznak-e, ha nem lennének mindketten hercegek.

– Ezért nem hagyjuk, hogy meglássanak! – Ryland maga után húzta Griffitht, árnyékról árnyékra futva indultak a nagyobb fiúk keresésére.

Nem tartott sokáig rájuk találni a kápolna távolabbi oldalánál, messze a hálótermüktől. Két üveg elcsent szeszt adogattak kézről kézre. A földön két további üveg hevert, borostyánszínű tartalmuk elfogyott. Két fiú megpróbált felállni, és rögtön egymásra zuhantak.

– Be vannak rúgva? – suttogta Griffith.

Ryland vigyorgott.

– Én úgy látom, minden vitorlát kibontottak, és el is fújta őket a szél.

A fiúk egymás között beszélgettek, időről időre megfélekedve róla, hogy valószínűleg nem ártana csendben lenni.

– Gyere! – Ryland befordította Griffitht a sarkon.

– Micsoda? Miért?

– Mert te nagyobb termetű vagy. Nem kell mondanod semmit, majd én elbújok mögéd, és beszélek. – Ezzel Ryland a fiúk közé tolta Griffitht.

Griffith figyelt, hogy arca a sötétebb árnyak védelmében maradjon, és megtántorodott, míg Ryland összeakadó nyelvvel megszólalt a háta mögött, mintha ő is a részeg csapat egyik tagja lenne. Griffith szíve hangosan dübörgött a rettegéstől, de egy kicsit az izgalomtól is. A különbség ellenére ugyanolyan magas volt, mint néhányan a fiúk közül, és bizsergető érzés volt észrevétlenül közékük lépni.

– Kérsz egy kortyot? – kérdezte egyikük megbotló nyelvvel. – Éppen az egyik ifjú herceg elesésére iszunk.

Egy másik fiú annyira nevetett, hogy csuklani kezdett.

– Reggel láttam, hogy megcsúszik egy lócitromon.

Mindnyájan felröhögtek.

Griffith oldalra fordította a fejét, hogy lássa Ryland árnyékát a háta mögött. Griffith nem esett el, tehát Ryland volt az. Így már valamivel érthetőbb volt, miért ilyen erős benne ma éjjel a bosszúvágy.

– Honnan szereztétek a szeszt? – kérdezte Ryland.

Az egyik fiú inogva, büszkén felállt.

– Az igazgatóiból. Képzeltétek csak el, milyen dühös lesz, hogy a hercegek megint betörték hozzá!

– Nem lenne sokkal jobb, ha mialatt ők büntetést kapnak, bennünket meg megdicsérne? – vihogott fel Ryland, és oldalba bökte Griffitht, aki ettől felrántotta a karját, akár egy marionettbáb.

– Olyat kéne tennünk, amire senki sem számít!

– Az égis fog emelni minket! – A fiú szinte kiabált.

– Vagy prefektust csinál belőlünk! – toldotta meg egy másik.

– Erre! – adta ki a parancsot Ryland, miközben a magasba emelte Griffith karját. – Örökre emlékezni fog ránk!

A fiúk úgy éljeneztek, hogy Rylandnek a nevetését elfojtva rájuk kellett szólania. Hogy nevethet éppen ilyenkor? Griffith meg volt győződve róla, hogy a szíve mindjárt szétrobban, és a teste darabjai a kápolna falára fognak kenődni.

– Vezesd őket erre! – súgta Ryland a barátja fülébe.

Griffith nem tudta, mit csinál, de úgy tűnt, a fiúk nem vették észre, hogy Ryland kibújt a háta mögül, és intett Griffithnek, hogy kövesse. Riverton hercege hamarosan a szerszámoskamra felé vezette a részeg falkát, ahová az elmúlt héten Rylanddel együtt a büntetésüket jártak letölteni.

Ahogy közeledtek, mellbe vágta a nagy halom denevérguanó szaga, és arra gondolt, ez biztosan elég erős ahhoz, hogy némiképp észhez térítse a háta mögött haladó örülteket.

De nem ez történt.

Ryland előrébb lökte Griffitht, hogy a fiúk arra menjenek, amerre ő kitalálta. Nemsokára mindnyájan egy-egy vödör denevértárgyát ragadtak magukhoz, és tántorogva elindultak az iskola előtti nagy réten.

– Mit csinálsz? – sziszegte Griffith, ahogy elvezették a vödröket cipelő brigádot a szerszámoskamrától. Ryland időről időre részeges hangon lepisszegte őket, és ilyenkor elhalkultak.

– Ez még az ingeknél is jobb lesz! – súgta válaszul.

Visszaértek a kápolna alatti mezőre, és a fiúk szétszéledtek a vödreikkel. Ryland a fejtelenségben előbújt rejtekéből, és megmutatta a fiúknak, hová ürítsék a trágyát a vödrökből, és meggyőzte őket, hogy az igazgató büszke lesz, mert már régen vágyik rá, hogy ilyen különleges kertcskéje legyen a mező közepén. Griffith addig-addig araszolgatott hátrafelé, amíg már a kápolna falának préselődött, és ujjai a hűs, érdes kövekhez értek.

Ha nem bízott volna annyira a Rylanddel való barátságában, Griffithben rettegés ébredt volna Marshington hercegének képességei láttán. Nem volt kérdés, hogy ki irányítja az egész műveletet, ám ha ennek vége, Griffith és Ryland őszintén mondhatják majd, hogy egy lapátnyi guanót sem tettek sehová.

Az egyik fiú rosszul lett. Egy másik elájult, de szerencséire nem fejt bele a trágyába.

Griffith döbbenten nézte, hogy ugyanazok a fiúk, akik nappal olyan kegyetlenül viselkedtek velük, most lelkes kölyökkutyaként

követik Ryland parancsait. Marshington időnként üveget nyomott egy-egy kézbe, mire az adott fiú belekortyolt az italba.

Ryland végül karba font kézzel, ravasz vigyorral félreállt.

– Mennünk kell. Nemsokára ellenőrzik a hálósobákat! – súgta Griffith a barátja fülébe.

– Igen – válaszolt Ryland suttogva, aztán maga köré hívta a fiúkat, vagy legalábbis azokat, akik még talpon voltak. – Nem akarjuk, hogy azok a semmirekellő hercegek arassák le ezért a babérokat, ugye?

Az egybehangzó „Nem!” olyan hangos volt, hogy Griffith összerándult, és megfordult a fejében, hogy a városi házuk felé iramodik.

– Helyes – folytatta Ryland, és mintha nem is tartott volna tőle, hogy elkapják őket. – Akkor itt kell aludnunk a mező szélén, hogy reggel mindenki megtudja, kinek jár az elismerés.

A fiúk lelkesen csapatba verődtek, és fekhelyet kerestek maguknak a fűvön.

Mialatt a nagyobbak elhelyezkedtek, Ryland megragadta a tátott szájjal bámuló Griffitht és visszavonszolta a dombtetőre. Griffith a dombról lenézett a mezőre. A guanóból rakott betűk durvák és egyenetlenek voltak, de egyértelműen ki lehetett belőlük olvasni, hogy *Ahogy parancsolod*. Amikor az ötödévesek felfogják, hogy mire vetették rá őket, mellé pedig észreveszik, hogy Rylanddel mit festettek az ingeikre, éktelenül dühösek lesznek!

A két herceg elhagyta az iskola területét, és a sötét utcákon visszaosontak a házukhoz. Besurrantak az ajtón, és a falhoz lapultak, amikor az ügyeletes fiú körbejárt a szobákban. Amikor nem riasztott senkit, tudták, hogy az ágyukba készített takarók és párnák halma megtette hatását.

Griffith ágyba bújtt. Olyan némaság vette körül, ami mintha öszsze akarta volna nyomni a mellkasát, mintha a szárazföldön akarna

vízbe fulladni. Még ehhez hasonlót sem tett soha, és az izgalom mellé jó adag büntudat is járult. Most, hogy a harag már nem lüktetett az ereiben, az apja hangja tisztán felcsendült a fejében. Ő és Isten nem örültek, hogy Griffith így kezelte a helyzetet. Az ártalmatlan tréfa egy dolog, de azok a fiúk most hatalmas bajba fognak kerülni. De persze az apja nem volt ott. Isten magára hagyta Griffitht, hogy egyedül jöjjön rá, hogyan kell férfinak, ráadásul hercegnek lenni, és ő csak próbálta jól csinálni. De vajon tényleg ez a legtöbb, amire képes?

Griffith nyugtalanul aludt, és amikor másnap reggel valaki felkurjantotta a házat, úgy érezte, azt a néhány órát a takarók lebirkózásával töltötte ahelyett, hogy alattuk pihent volna.

Az utcáról kiáltozás és káromkodás szűrődött be, ahogy a fiúk kiözönlöttek a házaikból, hogy Eton mezőire rohanjanak. Két elsőéves királyi ösztöndíjas futkosott házról házra, értelmetlen mondatokat ordibáltak, de az kiderült belőle, hogy előző éjjel hihetetlen dolog történt. Az izgatott diákok hullámán sodródó Griffith próbált ártatlannak látszani, és imádkozott, hogy ne legyen rosszul.

Mire Griffith, Ryland és a többi fiú a házukból megérkezett a mezőre, már tömeg volt. Az ötödikes fiúk a felfordulásban a fejüket fogva próbálták védekezni valami olyasmi ellen, amire talán nem is teljesen emlékeztek. Rylandet és Griffitht is megemlétték, és ketten megesküdtek rá, hogy Ryland kényszerítette őket.

Így hát az igazgató ellenőrizte a hercegek cipőjét.

Griffith kis híján lenyelte a nyelvét, amikor a férfi utasította, hogy emelje fel először az egyik lábát, majd a másikat. A fiú egész héten a

kertet trágyázta, de sosem az iskolai cipőjében. Senki sem akarta volna, hogy trágyás cipővel a házba lépjen. Arra azonban nem emlékezett, hogy az éjjel belelépett-e, vagy nem.

Rylandet viszont nem zaklatta fel, hogy meg kell emelnie a lábát. Mialatt ellenőrizték a cipőjét, sikerült egy kissé lemondó és némi képp sértett arcot vágnia.

Egyikükön sem volt semmi, így az igazgató veréssel és más büntetések ígéretével kezdte fenyegetni a nagyobb fiúkat.

És az üvegeket még észre sem vette.

Az egyik a mező szélén hevert, és mintha csak Griffithnek tűnt volna fel.

Az éjjeli kalandok utóhatása fortyogva fogta körül, mialatt az idősebb fiúkat elvezették. A fejüket fogó ötödévesek vádló pillantásokat lőttek a hercegek felé. Griffith gyomra elszorult a nyugtalanságtól, örült, hogy még nem reggelizett.

Ha több időt szentel a dolog végiggondolásának, vajon engedelmeskedett volna Rylandnek? Griffith tudta, hogy ha a nagyok tegnap éjjel nem lettek volna ittasak, sehová sem követték volna őt.

Akármennyire is reménykedett benne, hogy ezek után békén hagyják őket, örült volna, ha ez más módon oldódik meg. Biztos, hogy jobb mód is volt a céljuk elérésére.

– Nem értem! – súgta Griffith Rylandnek, ahogy a fiúkat viszszerelerelték a hálótermeikbe, hogy felöltözzenek. – Miért csináltatad ezt velük?

– Az guanó.

– Tudom.

– Trágya – vigyorgott Ryland. – A gyepek egész éjjel benne ázótt. Soha nem fogják tudni teljesen eltüntetni.

Kuncogva átkarolta Griffith vállát.

– Azon a mezőn a ballagásukig olvasható lesz, hogy *Ahogy parancsolod*. És ők írták oda.

Griffith még utoljára hátranézett a válla felett. Az idősebb fiúk továbbra is fájdalmasan, zavarodottan kapkodták a fejüket. Az egyik a homlokára szorította a kezét, és úgy tűnt, csak egy lépés választja el attól, hogy sírva fakadjon. Elvileg ezek a fiúk voltak Anglia krémje, és most megalázta őket a szesz, és egy gyors észjárású, agyafúrt leányke.

Griffith a dombtetőre érve esküt tett magának. Az apja tökéletes herceg volt, így neki volt mihez felnőnie. Ha ma reggel tanult valamit, az az, hogy ha hagyja, hogy a harag vezesse, akkor nem lesz se magabiztos, se elégedett. Megesküdött magának, Istennek és néhai apjának, hogy soha többé nem keveredik ilyen sebezhető helyzetbe. Többé soha, senki nem fogja elvenni tőle a saját tettei feletti uralmat.

Még egyszer rápillantott a fűre írt szavakra. *Ahogy parancsolod*. Az elmúlt másfél év során ez sértés volt, megalázó mondat, amivel fel akarták bosszantani. Most azonban ebben lesz az ereje. Ő fog irányítani. Mindig.

1. fejezet

LONDON, ANGLIA, 1815. MÁRCIUS

MÍG GRIFFITH, RIVERTON HERCEGÉT az emberi képességek korlátai megakadályozták abban, hogy mindent megadhasson a tőle függő alkalmazottaknak, azt mindig is úgy gondolta, hogy annak, amit a családjáért megtenne, nincs határa.

Az anyja jelenlegi kérése azonban jócskán feszegette ezeket a határokat.

– Nem.

– Miss Watters Lady Cressida igazán kiemelt barátnője. Mivel az apja felesége vagyok, kötelezve érzem magam, hogy minden szempontból biztosítsam Cressida báljának sikerét – húzta fel a szemöldökét Griffith édesanyja, Lady Blackstone, ahogy a fia felé fordult a báltermet megtöltő vendégektől. Az lehet, hogy az egykori hercegné grófnévá alacsonyította magát azzal, hogy néhány éve újra férjhez ment, ám a család mátriárkájaként betöltött szerepét továbbra sem engedte el, még annak ellenére sem, hogy gyermekei már mind felnőttek.

Griffith tisztelte ezt a pozíciót. Nemcsak azért, mert Isten szava így parancsolta, hanem mert végignézte, min ment keresztül az anyja ahhoz, hogy felnevelje négy gyermekét, emellett azt is megtanította a tízéves fiának, hogyan bánjon a hercegséggel. Ez a tisztelet azonban odáig már nem terjedt, hogy megszegje az egyik saját maga által hozott társasági szabályt.

Az anyjáról a szóban forgó lányra nézett: egyszerű külsejű, fiatal nő álldogált az ajtó közelében, ruhája szerencsétlenül kiválasztott színe igencsak hasonlított a bálterem tapétájához. Mivel állítólag közel állt a mai este háziasszonyához, az ember azt hitte volna, hogy a szinte hivatásos petrezselyemárus tudja, hogy a rózsaszínnek ezt a bizonyos árnyalatát jobb lenne elkerülni.

– Ha valóban szükséges, hogy a családunk valamely tagja megmentse Miss Watterst a petrezselyemáruulástól, noha biztos vagyok benne, hogy te is tisztában vagy vele, hogy minden társasági összejövetelen ezt csinálja, akkor vannak más hímnemű egyedek, akiket erre meg tudsz kérni.

Az anyja szája vékony vonallá préselődött.

– Ők nők.

Griffith lassan felhúzta a szemöldökét. Tökéletesen utánozta az anyja korábbi arckifejezését.

– Fogalmam sem volt, hogy a házasság intézménye a férfiak tánc tudására is hatással van! Sebj. Mostanáig figyelemre méltó ellenállást tanúsítottak a nőüléshez köthető nyavalyával szemben, ami esetleg korlátozhatja az e téren elsajátított ismereteiket. Biztos vagyok benne, hogy holnapig még nem kapják el.

Az anyja nem felelt, habár a herceg a grófné szeme sarkából szétfutó ráncokból tudta, hogy nevetni akar. Majdnem annyira, mint amennyire azt szeretné, hogy ő felkérje Miss Watterst. Mivel Griffith

csak a családtagnak számító nőekkel volt hajlandó táncra kelni, csak a nevetést illető kívánságot tudta volna valóra váltani. Még egy kaján megjegyzés elég is lesz ehhez.

– Mégis megnyugtat a tudat, hogy ha majd megnősülök, a nyilvánosság nem fogja már úgy észrevenni, mekkora lyuk tátong a táncutadásomban. Addig is arra fogok törekedni, hogy ha egy kuzinommal vagy húgommal csatlakozom egy-egy alakzathoz, a nős férfiak közé kerüljek. Talán akkor nem fogok kitűnni a döcögéssel.

Az anyja ajkai közül rövid kuncogás szökött ki. A tisztviselési szabályok megszegésének illetően példája szinte trófea volt annak számára, aki az apja halála után mindent megtett, hogy újra mosolyogni lássa az édesanyját. Ám ahogy mindig, Lady Blackstone most is hamar úrrá lett derűltége külső jelein.

– Döcögés?

Griffith megvonta a vállát. Meglehetősen testmagassága mellett a válla mérhetetlen szélessége volt az egyik fő oka annak, hogy nem a zsúfolt táncparketten nyújtotta a legjobb látványt. Egyszerűen túl nagy termetű volt ahhoz, hogy kecsesen járja a lépéseket, és a *döcögés* tűnt a legjobb szónak arra, hogy milyennek érzi magát a parketten.

Az anyja sóhajtott.

– Legyen hát, akkor megkérem az öcsédet. A tavalyi házassága elenére még most is elég népszerű hozzá, hogy felhívja magára a figyelmet.

– És elég ügyes ahhoz, hogy a hölgy ténylegesen élvezze is a táncot. Ha már úgyis csak egyszer forgatják meg, az legyen jó!

Lady Blackstone kék szeméből hűvös török lövelltek a fia felé, majd elvonult, hogy felkeresse Griffith öccsét, Trentet. A férfi szólhatott volna az anyjának, hogy rossz irányba indult, de mivel a fő

célja az volt, hogy az asszony hagyja őt békén, nem tette. Úgy számította, még két táncot kell végigvárnia a teremben, hogy az azutáni távozására már ne lehessen megjegyzést tenni. Az évek során tökélyre fejlesztette annak művészetét, hogy éppen eleget lássák, és mindenki tudja: eljött, de annyit azért mégse maradjon, hogy bevonhassák olyasmibe, amit inkább elkerülne.

Például hogy táncolnia kelljen egy nővel, aki bármilyen szempontból is szóba jöhet mint esetleges feleség.

– Tudod, hogy nem kerülheted el örökké a táncparkettet!

Griffith balra pillantva a jóbarátját, Rylandet, Marshington herceget látta meg. Barátságuk Etonban kezdődött, és a változásokban és felfordulásokban bővelkedő évek alatt is erősen kitartott. Most, hogy a férfi feleségül vette Mirandát, Griffith húgát, már rokonoknak számítottak.

– Te is el tudod.

Ryland elvigyorodott, foga fehérsége élénken elütött a divatosnál valamivel sötétebbre barnult bőretől.

– Én nős vagyok.

Griffith biccentve elismerte az állítás igazságát.

– És hol van a húgom?

A vigyor még szélesebbre húzódtott.

– Táncol.

Griffith a parketten táncoló párok felé fordította a tekintetét. Könnyen átlátott a környező fejek felett, habár a húga alacsonyabb testmagassága időnként továbbra is megnehezítette a dolgát. Griffith pár másodperc alatt mégis meglelte idősebbik húga szőke loknijait. Ebben a pillanatban éppen Colin McCrae, Griffith másik sógora karján forgolódott. A herceg kisebbik húga, Georgina mellettük állva várt a sorára.

Griffitht még mindig meglepte, hogy a húgai önként egy levegőt szívnak egymással. Kapcsolatuk csak az elmúlt két év során simult ki, miután mindketten férjhez mentek. Az esküvőkkel nagy kő esett le a bátyjuk szívéről. Igazság szerint most, hogy már Trent is boldogan megvolt a saját, kezdetben elég kínos házasságában, nem maradt senki, akit Griffith terelgethetett és őrizhetett volna. Már hónapok óta nem volt, a herceg azonban halogatta a tény elismerését.

– Tudod, nem ártana fontolóra venni, hogy te is fordulsz egyet-kettőt. – Ryland előredőlt, és összekulcsolta a kezét a háta mögött. Mivel a férfi korábban kém volt, az elvegyülés mestere, ez a hamisan ártatlan testhelyzet nyilvánvalóan szándékos volt.

Griffith okosabb volt annál, mint hogy bekapja a horgot.

– Majd felkérem Mirandát a következő körre.

– El fog utasítani.

Ryland a kétévnyi házasság alatt egyértelműen nem tudta teljesen kiismerni a feleségét. Miranda sosem kosarazná ki a bátyját!

– Korábban sosem tette.

– Korábban nem kellett vigyáznia, hogy mennyit ugrál.

A két férfi elhallgatott, és Griffith átgondolta, mit jelentenek a barátja szavai. Riverton hercegeiben harcba szállt egymással az aggodalom és a boldogság. Nehéz volt felidéznie, hogy Miranda többé már nem az ő védence.

– Gondolom, itt kell gratulálni.

– Úgy bizony! – bólított Ryland, és szája gúnyos félmosolyra görbült. – Végül is biztosítanunk kell a hercegség örökösét! – Szürke szeme a táncosokról Griffithre rebbent, és pillantása a falhoz szegezte a férfit. – Neked is van hercegséged.

Griffith nem akart erre gondolni. Nem tudta, hogy ez amiatt van-e, mert a gyerekkora olyan hamar véget ért, vagy amiatt, mert

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

megrémíti a gondolat, hogy egy ilyen sebezhető kis lény tőle függjön, de Griffith mindennél jobban félt az apaságtól. Ez azonban a kötelessége része volt, és Griffith nagyon komolyan vette a feladatát. Az öccse is kétségkívül fellélegzik majd, amikor már biztos lesz, hogy a cím és a birtokok nem rá szállnak. Griffith sosem értette, miért idegenkedik Trent annyira a hercegi rangtól, kivéve persze, hogy neki meg kellene halnia ahhoz, hogy Trent legyen az örökös.

Ez megfelelő ok volt arra, hogy az ember ne akarja megkapni a címet.

Griffith Rylandre nézett.

– Van egy tervem.

– Az mindig van. – A zene utolsó dallamai belevesztek a meghívottak csevegésébe, és a párok szétszéledtek, hogy helyüket új táncolók vegyék át. A férfiak hallgatólagos megegyezés alapján kivárták, hogy a zene újrainduljon, és csak utána szólaltak meg. Ryland szemügyre vette a körmét. – Merhetem megkérdezni, miből áll ez a te kíváló nőülési terved?

– Hogy megteszem. – Griffith évek óta tervezte ezt. Amikor az oxfordi diplomája után először Londonba ment, ámulva figyelte a társaság által űzött játékokat. A fondorlatos, férjkereső anyák és a számító, hataloméhes apák meglehetősen ellensúlyként szolgáltak a mérleg másik felén álló hozományéhes fiúkkal és az életvidám, kötelességkerülő agglegényekkel szemben. Az elsőbálozók valahol középen sodródtak, mindegyiknek megvolt a maga hajtóereje, de mindegyik előtt ugyanaz a cél lebegett. Griffith akkor egyikükkel sem akart foglalkozni.

És továbbra sem vágyott ilyesmire.

A haladék azonban tovatűnni látszott, mert Ryland jól beszélt. Griffithnek örökösre volt szüksége, ehhez pedig meg kellett nősülnie.